

CAPITOLUL UNU

Cele Șapte Binecuvântări

Într-o după-amiază friguroasă la începutul lui octombrie 1872, o trăsură frumoasă trase în fața birourilor Lockhart și Selby, Agenți de Voiag, în inima financiară a Londrei, iar o Tânără coborî și-i plăti birjarului.

Avea cam șaisprezece ani – era singură și neobișnuit de drăguță. Era zveltă, palidă și îmbrăcată în doliu, cu o bonetă neagră sub care își aranjă o buclă de păr blond, pe care vântul o desprinse. Avea niște ochi neobișnuit de întunecați pentru cineva atât de blond. Numele ei era Sally Lockhart; iar în cincisprezece minute urma să omoare un om.

Se uită la clădire, în sus, un moment, urcă cele trei trepte și intră. În fața ei se întindea un corridor mohorât. Pe dreapta lui se afla biroul unui portar, iar înăuntru un bărbat stătea și citea o revistă în fața focului. Fata bătu în geam, iar bărbatul se ridică de pe scaun cu un aer vinovat, lăsând revista jos.

- Îmi cer scuze, domnișoară, spuse el. Nu v-am văzut întrând.
- Am venit la domnul Selby, zise ea. Dar nu mă așteaptă.
- Numele, vă rog, domnișoară.
- Numele meu este Lockhart. Tatăl meu a fost... domnul Lockhart.

Bărbatul deveni dintr-odată mai prietenos.

– Domnișoara Sally, nu-i aşa? Ați mai fost aici, domnișoara!
 – Da? Îmi pare rău, nu-mi amintesc...
 – A fost cel puțin cu zece ani în urmă. Ați stat lângă foc, ați mâncat turtă dulce și mi-ați povestit totul despre poneiul dumneavoastră. Ați uitat deja? Măi să fie... Mi-a părut tare rău să aud de tatăl dumneavoastră, domnișoară. A fost îngrozitor, să se scufunde nava astfel. Era un adevărat gentleman, domnișoară.

– Da... Mulțumesc. Tatăl meu este parțial motivul pentru care am venit. Domnul Selby este în birou? Mă poate primi?

– Păi, mă tem că nu este, domnișoară. E în porturile din India de Est, cu treburi. Dar e domnul Higgs aici – secretarul companiei, domnișoară. Va fi încântat să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Mulțumesc. Atunci o să merg la el.

Portarul sună clopoțelul și apără un băiețel care arăta ca întruparea subită a mizeriei a aerului din Cheapside. Haina îi era ruptă în trei locuri, gulerul de la cămașă îi atârna, iar părul arăta de parcă ar fi fost folosit pentru un experiment legat de puterile electricității.

– Ce vrei? spuse băiatul, al cărui nume era Jim.

– Vezi cum te porți, spuse portarul. Du-o pe domnișoara la domnul Higgs și fii atent. Dumneaei este domnișoara Lockhart.

Ochii ageri ai băiatului o priviră un moment, apoi se îndreptară din nou cu suspiciune spre portar.

– Mi-ai luat revista. Te-am văzut cum ai ascuns-o când a venit bătrânul Higgs, mai devreme.

– Nu ţi-am luat-o, spuse portarul neconvingător. Du-te și fă ce ţi-am spus!

– O s-o iau înapoi, zise băiatul. Așteaptă numai. Nu-mi furi proprietatea. Hai, adăugă către Sally și se retrase.

– Vă rog să-l iertați, domnișoară Lockhart, spuse portarul. Nu a fost prins când era suficient de Tânăr pentru a fi îmblânzit.

– Nu mă deranjează, zise Sally. Mulțumesc. O să îmi iau rămas-bun înainte de a pleca.

Băiatul o aștepta în capătul treptelor.

– Șeful era cumva tatăl tău? întrebă el în timp ce urcău.
 – Da, zise ea, intentionând să spună mai mult, dar negăsind cuvintele.

– Era un tip de treabă.

Era un gest de simpatie, se gândi ea și se simți recunoscătoare.

– Cunoști pe cineva cu numele de Marchbanks? zise ea. Lucează vreun domn Marchbanks aici?

– Nu, nu am auzit niciodată numele asta.

– Sau... ai auzit de...

Erau aproape de capătul treptelor, și fata se opri pentru a pune întrebarea:

– Ai auzit vreodată de Cele Șapte Binecuvântări?

– Ce?

– Te rog, stăruia ea, este important.

– Nu, nu am auzit, spuse el. Sună a cărciumă sau cam aşa ceva.

Ce e?

– E numai ceva de care am auzit. Nu-i nimic. Uită de asta, te rog, spuse ea și începu să urce din nou. Unde-l găsesc pe domnul Higgs?

– Aci, răspunse el, bătând furtunos la o ușă cu lambriuri.

Fără a mai aștepta să i se răspundă, o deschise și strigă:

– O domnișoară a venit să-l vadă pe domnul Higgs. Se numește Lockhart.

Fata intră, iar ușa se închise în spatele ei. Aerul din cameră era îmbăcsit de fum de țigară și atmosfera dominată de piele lustruită mahon, călimări aurii și sertare cu mânere de bronz. Un bărbat corpulent încerca să ruleze o hartă mare de perete în partea opusă a camerei. Se vedea că face un efort. Capul îi lucea, ghetele îi luceau, sigiliul masonic de pe lanțul din aur masiv al ceasului de pe burtă scânteia, iar fața îi era lucioasă de la căldură și roșie de la anii în care băuse vin și mâncase bine. Termină cu harta și se uită în sus. Expresia feței îi deveni solemnă și pioasă.

– Domnișoara Lockhart? Fiica lui Matthew Lockhart?

– Da, zise Sally.

Bărbatul își desfăcu brațele.

– Draga mea domnișoară Lockhart, spuse el, nu pot decât să vă spun cât de rău ne-a părut tuturor de pierderea pe care ați suferit-o. Un om bun, un angajator generos, un domn creștin, un soldat galant, o... aaa, o mare pierdere, o pierdere tristă și tragică.

Fata înclină capul.

– Sunteți foarte amabil, zise ea. Dar pot să vă rog ceva?

– Draga mea! Devenise expansiv și amabil. Trase un scaun pentru ea și se așeză cu spatele lui lat la foc, purtându-se ca un unchi. Voi face tot ce-mi stă-n putere, te asigur!

– Păi, nu vreau să faceți tot, e mai simplu de atât – e doar... Ei bine, tata a vorbit vreodată de un domn Marchbanks? Cunoașteți pe cineva cu numele acesta?

Bărbatul păru să se gândească foarte bine.

– Marchbanks, zise el. Marchbanks... e negustorul unui vas din Rotherhithe – se scrie Mar-jo-ri-banks, să știi. El să fie? Nu-mi amintesc ca tatăl tău să fi facut vreodată afaceri cu el, totuși.

– S-ar putea ca el să fie, spuse Sally. Îi știți adresa?

– Tasmania Wharf, cred, spuse domnul Higgs.

– Mulțumesc. Și mai era ceva. Pare prostesc... nu ar trebui să vă deranjez cu asta de fapt, dar...

– Dragă domnișoară Lockhart! Orice poate fi făcut va fi făcut. Spune-mi numai cum te pot ajuta.

– Ei bine, ați auzit vreodată de *Cele Șapte Binecuvântări*?

Apoi se întâmplă ceva extraordinar.

Domnul Higgs era un bărbat mare, bine hrănit, după cum am mai remarcat; deci poate că nu atât cuvintele lui Sally, cât anii în care fumase trabucuri cubaneze și mâncase mult îl făcură să nu mai aibă aer și să se încovoaie ducându-și mâna la inimă. Făcu un pas, apoi întunericul îi invadă fața, mâinile i se agătață de vestă și se prăbuși pe covorul turcesc. Unul dintre picioare

lovi și se contractă de cinci ori în mod hidos. Ochiul deschis îi era lipit de piciorul sculptat în formă de gheară al scaunului pe care stătea Sally.

Fata nu se mișcă. Nici nu țipă sau leșină; singura ei mișcare fu aceea de a-și retrage marginea rochiei care îi atingea țeasta lucioasă și de a respira adânc, de mai multe ori, cu ochii închiși. Tatăl ei o învățase acest lucru ca remediu împotriva panicii. O învățase bine, funcționă.

Când se calmă din nou, se ridică încet și se îndepărta de cadavru. Mintea îi era îngolburată, dar mâinile, observă ea, nu îi tremurau. „Bun, se gândi ea. Când sunt însășimântată pot să mă bazez pe mâinile mele!“ Descoperirea o încântă în mod absurd; apoi auzi o voce puternică pe corridor.

– Samuel Selby, Agent de Voiaj. Ai înțeles? zise vocea.

– Nu e domnul Lockhart? spuse o altă voce, mai timidă.

– Nu e nici un domn Lockhart. Domnul Lockhart zace la câteva sute de metri adâncime în marea din sudul Chinei, blesumat să fie! Vreau să spun, odihnească-i-se sufletul în pace! Pictează-l, m-ai auzit? Pictează-l! Și nu-mi place verdele. Un galben vesel pentru mine, cu linii ondulate peste tot. Cu stil. Ai înțeles?

– Da, domnule Selby, veni replica.

Se deschise ușa și intră bărbatul cu prima voce. Era un bărbat scund, îndesat, cu un smoc de păr de culoarea pailor și mustăți care nu se potriveau cu roșul puternic din obrajii. Se uită în jur și nu văzu trupul domnului Higgs, ascuns lui de biroul mare de mahon. În schimb, ochii lui mici, fioroși se opriră asupra lui Sally.

– Cine ești? întrebă el. Cine îți-a dat voie să intre?

– Portarul, spuse ea.

– Cum te numești? Ce vrei?

– Sunt Sally Lockhart. Dar...

– Lockhart?

Bărbatul fluieră încet.

- Domnule Selby, eu...
- Unde este Higgs? El poate să se ocupe de tine. Higgs! Vino încoace!

– Domnule Selby, e mort...

Bărbatul tăcu și se uită în direcția în care arăta Sally, apoi se duse de partea cealaltă a biroului.

– Ce-i asta? Când s-a întâmplat?

– Acum un moment. Vorbeam și dintr-o dată... a căzut. Poate din cauza inimii... Domnule Selby, pot să iau loc?

– O, te rog. Prostul naibii! Nu tu, el. De ce n-a putut să aibă bunul-simt să moară pe propria podea? Presupun că e mort? Te-ai uitat?

– Nu cred că mai trăiește.

Domnul Selby ridică trupul și se uită în ochii mortului, care se holbau la el în mod neplăcut. Sally nu zise nimic.

– Mort de-a binelea, spuse domnul Selby. Acum trebuie să chem poliția, presupun. La naiba! De ce ai venit de fapt? Au împachetat toate lucrurile tatălui tău și le-au trimis avocatului. Nu e nimic pentru tine aici.

Ceva o făcu pe Sally să fie prudentă. Scoase o batistă și-și șterse ochii.

– Eu... eu voiam numai să văd biroul tăiei, spuse ea.

Domnul Selby mormăi suspicios, deschise ușa și strigă în josul scărilor la portar să cheme poliția. Un funcționar care trecea pe lângă ușa deschisă cu un braț plin de cărți mari se uită înăuntru, întinzând gâtul. Sally se ridică.

– Pot pleca acum?

– Nu prea, zise domnul Selby. Ești martor, asta ești. Va trebui să ţi se ia numele și adresa și să iei parte la anchetă. De ce ai vrut să vezi biroul, oricum?

Sally se smiorcăi tare și își șterse ochii și mai teatral. Se întreba dacă ar putea să scoată și o lacrimă. Voia să plece și să se

gândească; și începea să se teamă de curiozitatea omulețului acestuia fioros. Dacă menționarea Celor Șapte Binecuvântări îl ucisese într-adevăr pe domnul Higgs, nu voia să riște reacția domnului Selby.

Dar plânsul se dovedi o idee bună. Domnul Selby nu era suficient de subtil ca să bănuiască adevărul, aşa că o trimise din cameră în silă.

– Of, du-te și stai în camera portarului, spuse el nerăbdător. Polițistul va vrea să vorbească oricum cu tine, dar nu are rost să mai stai și să te smiorcăi pe-aici. Haide, du-te jos!

Fata plecă. Pe palier se adunaseră vreo trei funcționari care se holbau foarte curioși.

În camera portarului îl găsi pe băiatul care-și voia înapoi revista din spatele tejghelei.

– E-n regulă, spuse el. Nu o să te dau de gol. Am auzit că tu l-ai omorât pe bătrânul Higgs, dar n-o să le spun.

– Nu l-am omorât eu! zise ea.

– Ba sigur că l-ai omorât. Am ascultat la ușă.

– Ai ascultat! E-ngrozitor!

– Nu am vrut. M-am simțit brusc obosit, aşa că m-am sprijinit de ușă, și cumva cuvintele păreau să ţășnească în afară, spuse el cu un rânjet. A murit de frică, bătrânul Higgs. Izbit de frică. Indiferent ce erau Cele Șapte Binecuvântări, el o știa foarte bine. Mai bine ai grijă pe cine întrebă despre asta.

Sally se așeză pe scaunul portarului.

– Pur și simplu nu știu ce să fac, zise ea.

– Ce să faci în legătură cu ce?

Fata se uită la ochii lui strălucitori și la fața hotărâtă și simții că poate avea încredere în el.

– Uite, spuse ea. A sosit în dimineața aceasta. Deschise geanta și scoase o scrisoare motitolită. A fost pusă în Singapore.

E ultimul loc în care a ajuns tata înainte ca nava să se scufunde...
Dar nu e scrisul lui. Nu știu de la cine este.

Jim o deschise. Scria:

**SALLY FEREŞTE-TE DE CELE ŞAPTE BINECUVÂNTĂRI
MARCHBANKS TE VA AJUTA
CHATTUM
AI GRIJĂ DRAGA MEA**

- La naiba, spuse el. Să-ți spun ceva, nu știe să scrie corect.
- Te referi la numele meu?
- Cum te cheamă?
- Sally.
- Nu. Acesta. Arătă spre cuvântul CHATTUM.
- Ce ar trebui să fie? Îl știi?
- C – H – A – T – H – A – M, desigur. Chatham, în Kent.
- Bănuiesc că ar putea să fie asta.
- Iar acest Marchbanks locuiește acolo. De asta l-a scris, pun pariu. Hei, zise el, văzând că Sally se uita în sus, nu trebuie să-ți faci probleme pentru bătrânul Higgs. Pentru că, dacă nu i-ai fi spus tu, ar fi făcut-o altcineva la un moment dat. Era vinovat de ceva. Sigur sută la sută. Și bătrânul Selby la fel. Nu i-ai spus nimic, nu?

Fata dădu din cap că nu.

- Numai tje. Dar nici măcar nu-ți știi numele.
- Jim Taylor. Și dacă vrei să mă găsești, stau în Fortune Buildings nr. 13, Clerkenwell. O să te ajut.
- Serios?
- Sigur.

– Păi, dacă... Dacă auzi ceva, scrie-mi la domnul Temple, în Lincoln's Inn.

Se deschise ușa și intră portarul.

– Sunteți bine, domnișoară? întrebă el. Ce lucru îngrozitor – tu, zise el, uitându-se la Jim, nu te mai strecuра aici. Polițistul vrea să vină un medic care să certifice decesul. Du-te, fuga, caută un medic!

Jim ii făcu repede cu ochiul lui Sally și plecă. Portarul se duse direct spre tejghea și înjură când nu găsi nimic.

– Netrebnicule! murmură el. Trebuia să mă gândesc. Să vă servesc cu o ceașcă de ceai, domnișoară? Cred că domnul Selby nu s-a gândit la asta, nu-i aşa?

– Nu, mulțumesc. Ar trebui să plec. Probabil că mătușa își face griji... Vrea polițistul să-mi vorbească?

– Bănuiesc că va vrea în curând. Va coborî când va vrea să vorbească cu dumneavoastră... Ce... aa... cum de domnul Higgs...

– Vorbeam despre tata, spuse Sally, și dintr-o dată...

– Inimă slabă, spuse portarul. Fratelui meu i s-a-nțâmplat la fel de Crăciunul trecut. A cinat bine și a aprins o țigară, apoi a căzut cu față în jos într-un bol cu nuci. Oh, îmi cer scuze, domnișoară. Nu vreau să continui cu asta.

Sally clătină din cap. Polițistul veni înădăta, ii luă numele și adresa și apoi plecă. Fata mai rămase un minut-două cu bătrânul portar, dar, amintindu-și de avertismențul lui Jim, nu-i spuse nimic despre scrisoarea din Indiile de Est. Din păcate, pentru că poate ar fi avut ceva de spus.

Așa că intenția lui Sally nu era să omoare – în ciuda armei pe care o purta în geantă. Adevărata cauză a morții domnului Higgs, scrisoarea, sosise în dimineață respectivă, adusă de un avocat la casa din Peveril Square, Islington, unde locuia Sally. Casa aparținea unei rude îndepărtate de-a tatei, o văduvă posacă pe nume Rees; Sally locuia acolo din august și nu-i

plăcea. Dar nu avea de ales. Doamna Rees era singura ei ruda în viață.

Tatăl ei murise cu trei luni înainte, când brigantina *Lavinia* se scufundase în Marea Chinei de Sud. Acesta plecase pentru a certa niște discrepanțe ciudate între rapoartele de la agenții companiei din Oriental Îndepărtat – ceva ce trebuia investigat la fața locului și nu putea fi verificat din Londra. O avertizase înainte de a pleca de faptul că ar putea fi periculos.

– Vreau să vorbesc cu omul nostru din Singapore, spuseșe el. E un olandez care se numește Van Eeden. Știu că e de încredere. Dacă se întâmplă să nu mă întorc, el va putea să-ți spună de ce.

– Nu poți să trimiti pe altcineva?

– Nu. E firma mea și trebuie să mă duc eu însuși.

– Dar, tată, trebuie să te întorci!

– Desigur. Dar trebuie să fii pregătită pentru... pentru orice. Știu că o să fii curajoasă. Păstrează praful de pușcă uscat și gândește-te la mama ta...

Mama lui Sally murise în timpul Răscoalei Indiene, cu cincisprezece ani în urmă – împușcată în inimă de un soldat indian în același timp în care un glonț din pistolul ei îl omora. Sally avea câteva luni – era unicul lor copil. Mama ei fusese o Tânără romantică furtunoasă, care călărea ca un cazac, trăgea cu pistolul ca un campion și fuma (spre uimirea regimentului fascinat) țigări mici de foi dintr-o cutiuță de fildeș. Era stângace, și de astă ținea pistolul în mâna stângă și pe Sally cu dreapta, și de astă glonțul o lovise în inimă și nu nimerise copilul; dar îi zgâriase brațul mic și-l lăsase o cicatrice. Sally nu și-o amintea pe mama ei, dar o iubea. Și de atunci fusese crescută de tatăl ei – lucru ciudat în ochii unei; dar, la urma urmei, modul în care căpitanul Matthew Lockhart renunțase la cariera militară pentru a deveni agent de voiaj era destul de ciudat în sine. Domnul Lockhart îi dădea el însuși lecții fiicei sale seara și o lăsa să facă ce voia în timpul zilei. Drept rezultat, nu avea deloc cunoștințe de literatură engleză, franceză, istorie, artă și muzică, dar avea o bază solidă în ceea ce privește

principiile tacticii militare și contabilității, cunoștințe bune în domeniul afacerilor la bursă și al limbilor hinduse. Mai mult decât atât, călărea bine (desi poneiului ei nu-i plăcea stilul cazar); iar când împlinise paisprezece ani, tatăl ei îi adusese un pistol belgian pe care îl purta cu ea peste tot și o învățase să tragă cu el. Acum era aproape la fel de bună ca mama sa la trasul cu arma. Era singuratică, dar perfect fericită; singura supărare a copilăriei ei era Coșmarul.

Acesta o vizita o dată sau de două ori pe an. Simțea că se sufocă într-o căldură insuportabilă – era întuneric beznă și undeva, în apropiere, vocea unui bărbat tipă într-o agonie îngrozitoare. Apoi, din întuneric apărea o licărire, ca o lumânare ținută de cineva care se îndrepta în grabă spre ea, iar o altă voce striga: „Uită-te! Uită-te la el! Doamne Sfinte, privește!“ Dar nu voia să privească. Era ultimul lucru din lume pe care voia să îl facă și atunci se trezea, transpirată toată, sufocată și plângând de frică. Tatăl venea la ea alergând și o calma, apoi adormea imediat la loc; dar îi trebuie o zi sau două ca să se liniștească.

Apoi fusese călătoria tatălui ei și săptămânile în care au fost despărțiti, iar în cele din urmă telegrama care-i anunța moartea lui. Avocatul tatălui ei, domnul Temple, se ocupase imediat de toate. Casa din Norwood fusese închisă, servitorii plătiți, poneiul vândut. Părea a fi un fel de neconcordanță în testamentul tatălui ei sau în tutela pe care acesta o stabilise, și Sally urma să fie mai săracă decât ar fi crezut oricine. Fu dată în grija verișoarei tatălui ei, doamna Rees, și acolo locuise până în dimineața aceasta, când sosise scrisoarea.

Se gândise, înainte de a o deschide, că era de la domnul Van Eeden. Dar hârtia era ruptă, iar scrisul neîndemnatic, ca al unui copil; un om de afaceri european nu ar scrie, cu siguranță, așa. În plus, nu era semnată. Se dusese la biroul tatălui ei în speranță că cineva de acolo va ști ce înseamnă. Și aflase că cineva știa.